

บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สำหรับนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีดอนบอสโก บ้านโป่ง

Communicative English Reading Skill Supplementary Lessons Based on Local Contexts
for the First Year Vocational Certificate Students of
Don Bosco Banpong Technological College

ณัชชรีย์ ทรัพย์เย็น¹, ศาสตราจารย์ ดร.บุษบา กนกศิลปกรรม²

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

²ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นให้ได้ตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีดอนบอสโก บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น จำนวน 8 บท 2) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ มีค่าความยากง่าย อยู่ระหว่าง 0.30 – 0.77 ค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.27 – 0.53 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93

ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับ 79.92/80.08 2) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีมาก (\bar{X} = 4.35, S.D. = 0.63) โดยให้ความสนใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่น เช่น งานเทศกาลต่างๆ อาหารข้างทาง (street food) และอุตสาหกรรมในท้องถิ่น

คำสำคัญ บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, ข้อมูลท้องถิ่น

Abstract

The purposes of this research were 1) to develop and test the efficiency of communicative English reading skill supplementary lessons based on local contexts to meet the efficiency criterion of 75/75, 2) to compare the students' English reading abilities before and after using the English reading skill supplementary lessons, and 3) to study the students' opinions toward the developed lessons. The

samples consisted of one randomly selected class of 30 first-year students of Don Bosco Banpong Technological College, Ratchaburi province in the second semester of the academic year 2017. The instruments were 1) eight lessons of communicative English reading skill supplementary lessons based on local contexts, 2) the English reading achievement test with 40 multiple-choice questions, which had the difficulty index (p) between 0.30 – 0.77, the discrimination index (r) between 0.27 – 0.53 and the reliability of 0.89, and 3) the questionnaire used to survey the students’ opinions toward the developed lessons with the reliability of 0.93. The study revealed that 1) the efficiency of English reading skill supplementary lessons was 79.92/80.08, 2) the students’ English reading abilities after using the reading skill supplementary lessons were significantly higher than before using the developed lessons at the 0.05 level, and 3) The students’ opinions toward the reading skill supplementary lessons were highly positive (\bar{x} = 4.35, S.D. = 0.63). The findings showed high level of interests and good attitudes toward learning English with local contexts such as the topics on local festivals, street food and industries.

Keywords English Reading Skill Supplementary Lessons, Communicative English, Local Contexts

บทนำ

ในสังคมปัจจุบันซึ่งเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสารและการเรียนรู้ มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างไร้พรมแดน องค์ความรู้ที่สำคัญในด้านต่างๆ เช่น การศึกษา การทำงาน การค้าขาย การท่องเที่ยว ฯลฯ ซึ่งเผยแพร่ผ่านทางสื่อต่างๆ ล้วนมีข้อความที่เป็นภาษาอังกฤษมาประกอบแทบทั้งสิ้น การพัฒนาทักษะการอ่านจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ควรคำนึงถึงเป็นพิเศษ เพื่อสามารถนำความรู้หรือข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริง และเพื่อพัฒนาตนเองให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลก นอกจากนี้ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2557) ได้มีนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับอาชีวศึกษา โดยเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ภายใต้กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) อันเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพ ใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และเตรียมความพร้อมเพื่อการเข้าสู่สาขาอาชีพในประชาคมอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง Larsen-Freeman (2002) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์มากกว่าการเรียนเพื่อสร้างประโยคที่ถูกต้องทางไวยากรณ์ แต่จะใช้ไวยากรณ์ในบริบทของการสื่อสารที่มีความหมาย ให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว (fluency) และความถูกต้อง (accuracy) ดังนั้น ในการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนควรเน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด สื่อที่ใช้สำหรับการอ่านควรเป็นเอกสารที่สมจริง (authentic materials) เช่น บทความ ข่าวสาร ประกาศ โฆษณา จากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร แผ่นพับ ตลอดจนข้อมูลต่างๆจาก

อินเทอร์เน็ต สื่อเหล่านี้มีความหลากหลาย ทันต่อเหตุการณ์ และผลิตขึ้นมาเพื่อใช้ในการชีวิตจริง ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้จริง ดังที่ Sanderson (1999: 13) ได้กล่าวว่า การใช้เอกสารที่สมจริงช่วยให้ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายในการเรียน เกิดความสนใจที่จะอ่าน โดยเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษา และนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในการดำเนินชีวิตตลอดจนการประกอบอาชีพได้

จากรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีดอนบอสโก บ้านโป่ง ในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับ 3 หรือระดับดีขึ้นไปนั้นมีน้อย คิดเป็นร้อยละ 20.23 ในภาคเรียนที่ 1 และร้อยละ 27.78 ในภาคเรียนที่ 2 ตามลำดับ โดยนักเรียนส่วนใหญ่มีผลการเรียนอยู่ระหว่างระดับ 1 – 2 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยได้พิจารณาถึงปัญหาที่เกิดขึ้น และพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านทักษะการอ่าน เนื่องจากขาดความเข้าใจในการอ่าน ไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ และไม่สามารถสรุปใจความสำคัญได้ จากงานวิจัยของ หนึ่งฤทัย วามตา (2554: 2) พบว่า สาเหตุ 2 ประการที่ทำให้ผู้เรียนประสบปัญหาด้านทักษะการอ่าน คือ 1) การสอนอ่านแบบเดิมที่จำกัดบทบาทของนักเรียนให้เป็นผู้รับข้อมูลจากครูด้วยการอ่านตาม การแปลทีละประโยค เน้นความรู้ทางโครงสร้าง ไวยากรณ์มากกว่าการพัฒนากระบวนการคิดและการเชื่อมโยงความรู้ 2) สื่อที่ใช้ในการสอนอ่านไม่สอดคล้องกับบริบทของนักเรียนทั้งในด้านความสนใจ ระดับความรู้ทางภาษา และประสบการณ์เดิม ซึ่งทำให้นักเรียนไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่ และไม่สามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า นักเรียนไม่มีโอกาสฝึกทักษะการอ่านอย่างจริงจัง เนื่องจากเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนไม่สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อการสื่อสาร อีกทั้งโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ที่ยากเกินไปล้วนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน

จากปัญหาด้านทักษะการอ่านที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จึงมีความสนใจในการนำเอกสารที่สมจริง ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวใกล้ตัวนักเรียน มาช่วยในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ดังที่ Hakim (2015) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาสื่อการอ่านที่มีเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นสำหรับนักเรียนเกรด 8 โรงเรียนมัธยมต้น ประเทศอินโดนีเซีย โดยทดลองใช้สื่อการอ่านนำเสนอเรื่องที่คุ้นเคย วัฒนธรรม สังคม วิถีชีวิต และสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่า บทอ่านเกี่ยวกับเรื่องในท้องถิ่นที่นักเรียนคุ้นเคย มีความน่าสนใจ ช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ และกระตุ้นความรู้เดิมของนักเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Egcas, Tabotabo, และ Geroso (2017) ที่ได้ศึกษาเรื่องการใช้หลักสูตรท้องถิ่นกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมแห่งหนึ่ง ในประเทศฟิลิปปินส์ และพบว่า การเรียนภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่น ช่วยให้นักเรียนได้เชื่อมโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับสิ่งที่อ่าน และได้พัฒนาทักษะการอ่านในขณะเดียวกัน ทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านเป็นอย่างดี

จากการศึกษาแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้พบว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่น ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านให้ดีขึ้นได้ เนื่องจากข้อมูลเหล่านี้เป็นสิ่งที่นักเรียนเคยพบเห็นมาก่อนในชีวิตประจำวัน ทำให้สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ได้เร็วขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับอำเภอบ้านโป่ง ซึ่งเป็นอำเภอที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น มีประวัติความเป็นมาที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ทันต่อเหตุการณ์ เช่น สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ การเดินทาง การพักผ่อนหย่อนใจ อาหารในท้องถิ่น งานประเพณี เทศกาลต่างๆ และ

อุตสาหกรรมที่สำคัญในท้องถิ่น ซึ่งนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้มาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน โดยนำมาสร้างเป็นบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน และใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารมาช่วยให้นักเรียนได้อ่านอย่างมีจุดประสงค์ เนื้อหาที่เป็นเรื่องใกล้ตัว สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจะทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการอ่านมากขึ้น ส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีดอนบอสโก บำโน่ง ให้ได้ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น

สมมติฐานการวิจัย

1. บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น
3. นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีดอนบอสโก บำโน่ง ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 6 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 180 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีดอนบอสโก บำโน่ง ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น คือ การเรียนโดยใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2.2 ตัวแปรตาม

2.2.1 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน

2.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น

3. ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยครั้งนี้ ทำการทดลองใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 16 คาบ ทั้งนี้รวมเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนอีก 2 คาบ รวมทั้งสิ้น 18 คาบ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว โดยมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest - Posttest Design) มีรูปแบบดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 รูปแบบการวิจัยแบบ One Group Pretest - Posttest Design

ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
T1	X	T2

T1	แทน	การทดสอบก่อนการใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น
X	แทน	การเรียนโดยใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น
T2	แทน	การทดสอบหลังการใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น จำนวน 8 บท ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ดังแสดงตัวอย่างบางตอนของบทเรียน 3 บทในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ตัวอย่างบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น

2.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67 – 1.00 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.30 – 0.77 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.27 – 0.53 และ ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.89

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ทั้ง 4 ด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านรูปแบบ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม และด้านคุณประโยชน์ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.93

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ขั้นทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 40 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการหาคุณภาพแล้ว

3.2 ขั้นทดลองเรียน ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทดลองเรียนด้วยบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สัปดาห์ละ 1 บท พร้อมทั้งทำแบบทดสอบท้ายบทเพื่อเก็บไว้เป็นคะแนนสำหรับวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพตัวแรก (E_1) ของบทเรียน และทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียนแต่ละบท ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 8 สัปดาห์

3.3 ขั้นทดสอบหลังเรียน (Post-test) เมื่อนักเรียนได้ทดลองเรียนโดยใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษครบทั้ง 8 บทแล้ว ให้ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียน ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อเก็บไว้เป็นคะแนนสำหรับวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพตัวหลัง (E_2) ของบทเรียน

3.4 นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความสามารถในการอ่านก่อนเรียน หลังเรียน และคะแนนจากการทำแบบทดสอบท้ายบททั้ง 8 บท รวมทั้งข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ทำการหาประสิทธิภาพของบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นทั้ง 8 บทเรียน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ และวิเคราะห์ประสิทธิภาพของบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ 75/75

4.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น โดยใช้สถิติ t-test แบบ dependent samples

4.3 วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลความหมายตามค่าระดับคุณภาพ

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ตามเกณฑ์ 75/75 ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นตามเกณฑ์ 75/75 (n=30)

บทที่	ชื่อเรื่อง	คะแนนแบบทดสอบรายบท			คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน		
		คะแนนเต็ม	\bar{X}	ร้อยละ	คะแนนเต็ม	\bar{X}	ร้อยละ
1	Ban Pong District	10	7.50	75.00	40	32.03	80.08
2	People and History	10	7.47	74.67			
3	Historical Attractions in Ban Pong	10	7.83	78.33			
4	Directions in Ban Pong	10	8.20	82.00			
5	Dining Out in Ban Pong	10	7.80	78.00			
6	Bueng Kra Chap (sports & activities site)	10	8.63	86.33			
7	Industries in Ban Pong	10	8.37	83.67			
8	Festivals in Ban Pong	10	8.13	81.33			
รวมเฉลี่ย		10	7.99	79.92	40	32.03	80.08

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนสามารถทำคะแนนแบบทดสอบรายบทของแต่ละบทเรียนได้ดี เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่ได้มาจัดลำดับ พบว่าบทเรียนที่นักเรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป โดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ บทที่ 6 Bueng Kra Chap ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.33 รองลงมา คือ บทที่ 7 Industries in Ban Pong มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.67 บทที่ 4 Directions in Ban Pong มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.00 และบทที่ 8 Festivals in Ban Pong มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 81.33

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยโดยรวม พบว่านักเรียนทำแบบทดสอบรายบทได้คะแนนเฉลี่ย 7.99 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (E_1) 79.92 และทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 32.03 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (E_2) 80.08 ดังนั้น ประสิทธิภาพของบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น มีค่าเท่ากับ $79.92/80.08$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ จึงสรุปได้ว่าบทเรียนเสริมทักษะการอ่านเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นมีประสิทธิภาพดีมาก

2. ผลการวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น (n=30)

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	S.D. (\bar{D})	t	df	Sig.
ก่อนเรียน	40	21.90	2.454	10.13	2.569	21.601*	29	0.000
หลังเรียน	40	32.03	2.619					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนด้วยบทเรียนเสริมทักษะการอ่านมีค่าเท่ากับ 21.90 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 32.03 คะแนน ผลต่างเฉลี่ยระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 10.13 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.569 สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านทั้ง 8 บท สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig = 0.000 < 0.05)

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นทั้ง 8 บท พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก (\bar{X} = 4.35, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายบทจึงพบว่า บทเรียนที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ บทที่ 8 Festivals in Ban Pong (\bar{X} = 4.51, S.D. = 0.56) รองลงมาคือ บทที่ 7 Industries in Ban Pong (\bar{X} = 4.47, S.D. = 0.59) และบทที่ 5 Dining Out in Ban Pong (\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.63) เมื่อวิเคราะห์จากรายการประเมินรายข้อ พบว่า บทเรียนเสริมทักษะการอ่านนี้ช่วยเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นบ้านโป่ง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (\bar{X} = 4.47, S.D. = 0.61) บทเรียนเสริมทักษะการอ่านนี้ช่วยให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานในการเรียนรู้ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยรองลงมา (\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.58) และบทเรียนเสริมทักษะการอ่านนี้ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นลำดับที่ 3 (\bar{X} = 4.43, S.D. = 0.62) โดยที่ปริมาณเนื้อหาในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (\bar{X} = 4.23, S.D. = 0.69) อย่างไรก็ตาม ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นทั้ง 4 ข้อนี้ จัดอยู่ในระดับดีมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.92/80.08 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ร้อยละ 2.5 ขึ้นไป แสดงว่าบทเรียนเสริมทักษะการอ่านนี้มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษดังกล่าว มีเนื้อหาและหัวข้อเกี่ยวกับท้องถิ่นที่มาจากการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน โดยการสำรวจหัวข้อที่ต้องการเรียน เพื่อนำมาสร้างเป็นบทเรียนเสริมทักษะการอ่านขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Graves (2000: 98) ที่เสนอแนะให้มีการประเมินความต้องการเพื่อนำข้อมูลที่ได้มา กำหนดเนื้อหาในการเรียนการสอน ทำให้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านมีเนื้อหาที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน ส่งผล

ให้เกิดแรงจูงใจและความสุขในการเรียนรู้ ดังเช่นในบทที่ 6 Bueng Kra Chap บทที่ 7 Industries in Ban Pong และ บทที่ 4 Directions in Ban Pong ซึ่งนักเรียนทำคะแนนแบบทดสอบรายบทได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 บทแรก หัวข้อเหล่านี้ได้มาจากการสำรวจความต้องการของนักเรียน โดยบทที่ 6 เรื่องบึงกระจับนั้น เป็นสถานที่ที่นักเรียนมักจะไปเล่นกีฬา ออกกำลังกาย พักผ่อนหย่อนใจ ทำกิจกรรมในเทศกาลต่างๆ และอยู่ใกล้กับวิทยาลัย แสดงให้เห็นว่าภาษาไม่ได้เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ ไม่ว่าบทเรียนจะยากง่ายแค่ไหน หากเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจ นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยยังพบว่า นักเรียนมีความสุขสนุกสนานกับการเรียนรู้ในบทที่ 7 Industries in Ban Pong และ บทที่ 4 Directions in Ban Pong ซึ่งอาจเนื่องมาจากการเป็นนักเรียนชายสายอาชีพ จึงให้ความสนใจในเรื่องเหล่านี้

1.2 บทเรียนที่มีเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี และประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ และกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ดังเช่นในบทที่ 8 Festivals in Ban Pong ซึ่งนักเรียนทำคะแนนแบบทดสอบรายบทได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป แสดงให้เห็นว่าเนื้อหาในบทเรียนดังกล่าว ซึ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้แก่แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับที่สภายุโรป (Council of Europe, 2006) ระบุว่า การสอนภาษาต่างประเทศในระดับสื่อสารนั้น ควรนำหัวข้อเกี่ยวกับท้องถิ่นมาจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวในท้องถิ่นของตนเอง อันเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนประสบผลดี

1.3 บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ ได้แนวคิดมาจากหลักการจัดกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารของ Brown (2001) และ Richards (2006) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้กิจกรรมทางภาษาที่สามารถเชื่อมโยงไปสู่รูปแบบอื่นๆของการสื่อสารได้หลากหลาย โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ กิจกรรมการเรียนการสอน เทคนิคการสอน บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียน เริ่มจากขั้นกิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading) ขั้นกิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading) และขั้นกิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading) การนำกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการเรียนการสอน ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น

2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังนี้

2.1 บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษนี้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สังคมและวัฒนธรรม สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ การเดินทาง อาหารในท้องถิ่น สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ งานเทศกาล ประเพณี และอุตสาหกรรมที่สำคัญในท้องถิ่น ซึ่งผู้เรียนมีความรู้เดิม (Background Knowledge) ในเรื่องเหล่านี้ ส่งผลให้ผู้เรียนสนใจร่วมกิจกรรม และสามารถเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Scheme Theory) ดังแนวคิดของ Nunan (1999: 201) เกี่ยวกับโครงสร้างความรู้เดิมว่า เป็นแนวคิดในการนำความรู้และประสบการณ์เดิมมาช่วยในการทำความเข้าใจกับประสบการณ์ใหม่ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้น

2.2 บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษนี้ มีเนื้อหาที่ได้มาจากเอกสารที่สมจริง จากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น แผ่นพับ เอกสารแนะนำสถานที่สำคัญ ภาพประกอบของสถานที่ต่างๆ และเว็บไซต์แนะนำข้อมูลเกี่ยวกับอำเภอบ้านโป่ง ซึ่งเนื้อหาจากสื่อเหล่านี้มีเรื่องราวที่น่าสนใจ มีความหลากหลาย และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน จึงทำให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลิน และสนุกกับการอ่าน ส่งผลให้ความสามารถทางการอ่านของผู้เรียนเพิ่มขึ้น ดังที่ Tomlinson (2011) ได้กล่าวว่า บทเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่น และเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น

2.3 บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้ สร้างขึ้นตามขั้นตอนการออกแบบบทเรียนตามแนวคิดของ Hutchinson and Waters (1999) และ Anderson (2008) มีการวิเคราะห์ภาระงาน โดยรวบรวมข้อมูลจากทักษะต่างๆที่จำเป็นในการอ่าน จุดประสงค์การเรียนรู้ รวมทั้งพฤติกรรมทางการเรียนและความต้องการของผู้เรียน เพื่อนำมากำหนดเนื้อหาในการอ่านและขั้นตอนการฝึกทักษะการอ่านเพื่อการสื่อสาร โดยมีกิจกรรมที่ฝึกการใช้ภาษาเพื่อถ่ายโอนภาษาที่ใช้ในห้องเรียนไปใช้ในชีวิตจริง หลังจากจบบทเรียนแต่ละครั้ง จะมีการประเมินผลการเรียนในแต่ละบทเรียน ซึ่งช่วยให้ผู้สอนมองเห็นปัญหาและข้อบกพร่อง รวมทั้งจุดอ่อนของผู้เรียน ทำให้ผู้สอนสามารถแก้ปัญหาได้ทันที

3. จากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นทั้ง 8 บท พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.35, S.D. = 0.63$) ผู้วิจัยได้พบว่า

3.1 บทเรียนที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ บทที่ 8 Festivals in Ban Pong ($\bar{X} = 4.51, S.D. = 0.56$) รองลงมาคือ บทที่ 7 Industries in Ban Pong ($\bar{X} = 4.47, S.D. = 0.59$) และบทที่ 5 Dining Out in Ban Pong ($\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.63$) สาเหตุที่บทเรียนดังกล่าวมีคะแนนเฉลี่ยสูงอาจเนื่องมาจากเนื้อหาที่เกี่ยวกับงานเทศกาลต่างๆ อุตสาหกรรมในท้องถิ่น และอาหารข้างทาง (street food) เป็นเรื่องใกล้ตัวที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน สามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตจริงและเตรียมพร้อมสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต จึงทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และร่วมกิจกรรมด้วยความกระตือรือร้น นอกจากนี้ ภาพประกอบที่เหมาะสม สวยงาม สอดคล้องกับเนื้อหา และกิจกรรมก่อนการอ่านที่น่าสนใจมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อบทเรียนเหล่านี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนีย์ ชาวปากน้ำ (2555) และโชเพีย อาแว (2556) ที่พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นและทัศนคติที่ดีต่อสื่อการอ่านที่สร้างขึ้นโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น

ส่วนบทเรียนที่มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่ำสุดคือ บทที่ 1 Ban Pong District ($\bar{X} = 3.88, S.D. = 0.70$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเนื้อหาที่เป็นข้อมูลทั่วไปของอำเภอบ้านโป่ง ที่ตั้ง อาณาเขต จำนวนประชากร การคมนาคม ซึ่งนักเรียนทราบดีอยู่แล้ว จึงไม่เกิดแรงจูงใจในการเรียนมากนัก และยังเป็นบทเรียนแรกซึ่งนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับกิจกรรมลักษณะนี้

3.2 การวิเคราะห์จากรายการประเมินรายข้อ พบว่า บทเรียนเสริมทักษะการอ่านนี้ช่วยเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นบ้านโป่ง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.47, S.D. = 0.61$) บทเรียนเสริมทักษะการอ่านนี้ช่วยให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานในการเรียนรู้ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยรองลงมา ($\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.58$) และบทเรียนเสริมทักษะการอ่านนี้ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นลำดับที่ 3 ($\bar{X} = 4.43, S.D. = 0.62$) ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นทั้ง 3 ข้อนี้ จัดอยู่ในระดับดีมาก อาจเป็นเพราะเนื้อหาที่เกี่ยวกับท้องถิ่นของนักเรียนโดยตรง มีสถานที่ที่รู้จักคุ้นเคย และมีประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่าของวัฒนธรรมท้องถิ่น และตระหนักถึงประโยชน์ที่ได้จากการเรียนรู้ ดังที่ Ness (1997:49) กล่าวว่า ควรจัดเนื้อหาการสอนภาษาในบริบทเกี่ยวกับท้องถิ่นที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน และมีกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งกิจกรรมแบบระดมสมอง แบบจับคู่ และแบบกลุ่มย่อย ช่วยให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลิน และมีแรงจูงใจที่จะทำกิจกรรมในบทต่อไป

ส่วนด้านปริมาณเนื้อหาในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.23, S.D. = 0.69$) อาจเป็นเพราะกิจกรรมหลังการอ่านซึ่งเชื่อมโยงไปสู่ทักษะการพูด และการเขียน โดยที่นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษระดับปานกลาง จึงต้องใช้เวลาค่อนข้างมากในการทำกิจกรรม หรือนำไปทำต่อในคาบเรียนซ่อมเสริม

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พบว่า บทเรียนเสริมซึ่งมีหัวข้อเรื่องที่สอดคล้องกับแนวเรื่องในหนังสือเรียน เช่น การบอกทิศทาง กีฬา การท่องเที่ยว อาหาร งานเทศกาลต่างๆ สามารถนำมาใช้กับการเรียนการสอนในบริบทท้องถิ่นซึ่งนักเรียนมีความคุ้นเคยมากกว่าได้เป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่า การนำหัวข้อท้องถิ่นที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน มาเป็นเนื้อหาในบทเรียนภาษาอังกฤษ ก่อให้เกิดแรงจูงใจ และความสุขในการเรียนรู้ ช่วยให้การเรียนภาษาไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป นอกจากนี้ บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ช่วยเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้งาน
 - 1.1 ควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ไปศึกษาหาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆในท้องถิ่นด้วยตนเอง เช่น สถานประกอบการ สถานที่สำคัญ และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อสร้างประสบการณ์ใหม่แก่นักเรียน
 - 1.2 ควรเน้นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมากที่สุด
 - 1.3 ควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงกับเจ้าของภาษา โดยการพูดคุยสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกี่ยวกับเรื่องราวท้องถิ่นในแง่มุมต่างๆ
2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อการอ่านภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพื่อนบ้านอาเซียน ในแง่วิถีชีวิต อาชีพ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และเรื่องน่ารู้อื่นๆ เพื่อเป็นการเปิดโลกทัศน์ของนักเรียน
 - 2.2 ควรนำแนวการสอนภาษาที่ยึดภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Approach) มาใช้ในการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องในท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 - 2.3 ควรส่งเสริมให้มีการวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) ในการสอนภาษาอังกฤษที่มีสาระเกี่ยวกับท้องถิ่นที่นักเรียนสนใจ เช่น กีฬา การท่องเที่ยว อุตสาหกรรม ฯลฯ โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

รายการอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557, มกราคม 14). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับอาชีวศึกษา.
- ไชเพียร อาแว. (2556). การพัฒนาสื่อการอ่านเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนใต้ของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์ ชาวปากน้ำ. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษตามแนวการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นนครปฐม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

หนึ่งฤทัย วามตา. (2554). การใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือร่วมกับสื่อสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง.

วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Anderson, N.J. (2008). *Practical English Language Teaching: Reading*. New York, NY: McGraw-Hill.

Brown, H. Douglas. (2001). *Teaching by Principles an Interactive Approach to Language Pedagogy* (2nd ed.). New York: Pearson Education.

Council of Europe. (2006). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment*. Strasbourg: Cambridge University Press.

Egca, Renante A., Theresa L. Tabotabo, and Janet S. Geroso. (2017). Localized Curriculum on the Reading Achievement of Grade 8 Students. *Asia Pacific Journal of Multidisciplinary Research*. 5(3), 137-142.

Graves, K. (2000). *Designing Language Course: A Guide for Teachers*. Boston, MA: Heinle & Heinle.

Hakim, Sitti Qamariah. (2015). *Developing Local Context-based Reading Materials for the Eighth Graders of Junior High School in Sanggau, West Kalimantan*. Thesis of Graduate Program in English Language Teaching. State University of Malang.

Hutchinson, Tom and Alan Waters. (1999). *English for Specific Purpose*. Cambridge : Cambridge University Press.

Larsen-Freeman, Diane. (2002). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press.

Ness, V.M. (1997). Using Local Materials to Teach Writing. *English Teaching Forum*. 28(3), 49-50.

Nunan, David. (1999). *Second Language Teaching and Learning*. Boston: Heinle and Heinle.

Richards, J. C. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. New York: Cambridge University Press.

Sanderson, Paul. (1999). *Using Newspapers in the Classroom*. New York: Cambridge University Press.

Tomlinson, B. (2011). *Materials Development in Language Teaching* (second edition). Cambridge, UK: Cambridge University Press.